

De kleine Samuel wordt door de Heer geroepen.

Hij is bij de tempel ondergebracht en aan de zorgen van Eli toevertrouwd.

Zijn ouders Elkana en Hanna hadden hem nog onverwacht gekregen. Zijn moeder had hem in het heiligdom in Silo afgebeden. Ze was zó hartstochtelijk aan het bidden en huilen, dat omstanders dachten dat ze niet goed bij haar verstand was. In haar gebed beloofde ze, dat ze, als ze een zoon zou krijgen, ze uit dankbaarheid hun kind zou afstaan aan de tempeldienst, in de dienst van de Heer. Nu wordt hij in dat heiligdom geroepen. Hij hoort een stem, denkt dat die van buiten komt, maar het is een stem in zijn binnenste. Eli, vertrouwd met God, herkent dat.

Zo'n roepingsverhaal wordt van meerdere grote profeten en personen in de Bijbel verhaald. Bij Jesaja, Amos, Jeremia, Ezechiël, Maria. En het wordt meestal beschreven als een hartstochtelijke, innerlijke en overweldigende ervaring. Zij ervaren het als een roeping en opdracht van buiten af, - van bovenaf, - van God uit.

Maar roeping ontstaat ook altijd in de stilte, in de diepte van je hart of gedachten. Die roeping ontwikkelt zich, wordt sterker en beheerst je hele leven steeds meer.

--- Of ze ebt weg, omdat je er voor terugschrikt, of omdat je tot de conclusie komt dat het toch niet jouw bestemming is, of omdat die roep verstikt wordt door zorgen, miskennis, verdachtmaking en tegenwerking. Ook in de Bijbel vinden we verhalen van verschillende profeten, die in een diepe crisis kwamen, doordat mensen niet wilden luisteren naar hun oproep tot verandering en bekering. Sommigen zeiden tegen God: "ik spreek niet meer in uw naam" .., maar na de overwinning van de crisis, na gebed en bezinning, namen ze hun taak toch maar op zich en begonnen opnieuw. Wat moesten ze eigenlijk ook anders doen?

We hebben ons woord roeping, zeker in het verleden, bijna alléén gereserveerd voor: roeping tot het religieuze leven. Hoe wordt je geroepen om pastor te worden of frater of zuster? En dan nog vaak verstaan als een rechtstreekse roeping van boven af/buitenaf, door Jezus of God.

Maar zeker ontstaat roeping ook door mensen, die je het voorbeeld geven, het voorleven, en door wie wordt geraakt. Of door gebeurtenissen, die je meemaakt in je leven zoals ziekte of dood van iemand, die je heel dierbaar is of een groot feest.

Is het anders dan wanneer je je geroepen voelt om timmerman te worden of analist of journalist?? Het werk, de taak trekt je aan. Of je vindt het belangrijk dat het gedaan wordt of je vermoedt dat die taak je leven vulling geeft, waarin je je mens-zijn verwerkelijkt. Gaandeweg - als je er meer over leert, over nadenkt, en bekend mee wordt wat het vraagt of oplevert, -ga je verder. Je voelt ook, dat je anderen, de mensengemeenschap, de maatschappij een dienst bewijst.

Zo is het ook, als je kiest voor het pastoraat. Maar je maakt tot je taak - en in sommige opzichten ook tot je vak - van wat in iedere gelovige leeft. Pastor en parochianen zijn beide gelovigen (mede-gelovigen), leven uit dat geloof en kunnen elkaar stichten in geloof.

Het is niet de eerste keer dat ik zeg, dat ik mijn leven vaker gesticht ben door het geloof van parochianen, --dat ik dacht en zei, dat ik vond, dat zij/hij misschien wel een grotere gelovige was dan ik. Dat die een grotere en diepere verbondenheid met God had en zij/hij-- in alle bescheidenheid- een grotere beschikbaarheid had dan ik.

Gelukkig maar, dat we zo elkaar inspireren tot geloof, verbondenheid met God, tot navolgers van Jezus' leven en geest.

We hebben dezelfde worsteling met God, dezelfde vreugde om zijn liefde, dezelfde opgave om elkaar, en vooral de zwakkeren, aandacht te geven en bij te staan.

Samuel werd geroepen – door God, door Eli, door mensen in de omgeving van de tempel, te midden van wie hij leefde. Hij zal later een belangrijke functie vervullen in de maatschappij van zijn tijd:

als rechter , bestuurder en --als profeet, als het levend geweten van zijn volk. Hij zal de leiders en zijn medemensen blijven oproepen om goed en verantwoord te leven met en voor elkaar. Zo zal hij de stem van God te laten klinken in hun midden.

“Rabbi, waar houdt u zich op?”. Waar leeft u? wat doet u? wie bent u eigenlijk?

Mooi om te lezen/horen dat die twee leerlingen op zoek gaan naar Jezus, omdat ze zich meer met Hem willen verbinden , bij Hem willen zijn en misschien wel in de toekomst willen volgen.

Zoals wij er naar verlangen om meer van en met Jezus te zijn en meer van Hem te laten zien in ons leven , in ons doen en laten.

Jezus kijkt om zoals Hij altijd naar mensen omkeek .Hij roept hen, nodigt uit bij Hem te komen. Ze zijn een hele dag bij Jezus geweest. En je zou wel eens willen weten , waar ze met elkaar over gesproken hebben ,wat Jezus heeft gezegd, hoe ze met elkaar het brood hebben gedeeld, welke band er is gegroeid. Er staat niets over vermeld, we weten het niet.

Zoals wij ook niet echt van elkáár weten , hoe onze band is met God, met Jezus. Soms vinden we daar woorden voor, spreken er met elkaar over als de gelegenheid zich voordoet zoals in een groeps gesprek of geloofsgesprek of in een heel persoonlijke ontmoeting, maar het meeste bewaren we – net als Maria- in ons hart.

Op het tiende uur , aan het eind van die middag ging Andreas naar zijn broer, naar Simon, en brengt hem in contact met Jezus . Mooi dat die latere leider en paus door het geloof van zijn broer naar Jezus wordt gebracht . Van Jezus krijgt Simon een nieuwe naam- Petrus - rots. En een nieuwe taak: op hem zullen mensen verder moeten bouwen, als Jezus er niet meer zal zijn.

Wij mogen/moeten allemaal iets hebben van die Andreas en Petrus.

*Als Andreas elkaar leiden , verwijzen naar Jezus. Met elkaar belijden en soms spreken wie hij is en welk beeld wij van Hem hebben, hoe hij ons voorbeeld en inspiratiebron is in ons eigen leven .

*Als Petrus zijn wij de dragers van ons eigen geloof, het fundament waarop we leven. En soms zijn we- u en ik- vurig in ons geloof, overtuigd-- andere keren is ons geloof dor en klein, soms tot onze eigen pijn.

Maar we kunnen elkaar ook bevestigen in het geloof. Elkaar niet van het geloof af helpen ,maar elkaar inspireren met het geloof dat in ons leeft. In woord en in daad ,-- Dragere van elkaars geloof.